

Grunder och huvudargument

- Första och andra invändningen, obligatoriska tillstånd för företagen och deras personal

Att kräva att tillstånd meddelats för att en privat säkerhetsorganisation som avser att bedriva verksamhet i Nederländerna skall kunna bedriva verksamhet där måste anses utgöra en åtgärd som begränsar den fria rörligheten för tjänster för de berörda företagen. En sådan begränsning är endast befogad om det finns tvingande skäl av allmänt intresse, i den mån detta intresse inte säkerställts i den medlemsstat där företaget är etablerat och i den mån den nationella åtgärden inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de mål som eftersträvas.

Vad beträffar möjligheterna att genom åtgärden uppnå de mål av allmänt intresse som eftersträvas, vilket skulle kunna utgöras av skydd för dem som utnyttjar den ifrågakvarande verksamheten, finns det emellertid ingenting som tyder på att den skyldighet att inneha tillstånd som föreskrivs i Nederländerna är en lämplig åtgärd.

I den nederländska lagstiftningen beaktas dessutom inte de villkor som utländska utövare av verksamheten skall uppfylla i den medlemsstat där de är etablerade, nämligen att inneha tillstånd för att kunna utöva verksamheten i denna medlemsstat.

Denna tillståndsordning medför dessutom kostnader för det utländska företaget. Detta är en ytterligare ekonomisk belastning för de utländska företagen som redan är tvungna att ansöka om tillstånd i sina ursprungsländer och erlägga härtill knutna avgifter. Dessa avgifter framstår därför som oförenliga med artikel 49 i EG-fördraget.

På samma sätt kan skyldigheten för ledare att inneha ett särskilt tillstånd inte utgöra en lämplig åtgärd som är befogad med hänsyn till de grunder som de nederländska myndigheterna åberopat. Med beaktande av att företaget i sig måste inneha ett tillstånd utfärdat i Nederländerna utgör det villkor som åläggs ledarna i vart fall en dubbel åtgärd som med säkerhet inte är nödvändig. Det särskilda tillståndet för ledare strider därmed mot proportionalitetsprincipen och således mot artikel 49 i EG-fördraget.

- Tredje invändningen, legitimation

Utländska företag är skyldiga att säkerställa att personal som är placerad i Nederländerna, utan att vara etablerad där, innehar legitimationshandlingar utfärdade av nederländska myndigheter. Denna bestämmelse är även tillämplig på tillfälliga uppdrag. Med hänsyn till att den utplacerade personalen skall ha identitetskort eller pass i enlighet med gemenskapens regelverk är det oproportionerligt att fordra identitetskort.

Skyldigheten att betala för att utfä detta kort utgör dessutom en ytterligare ekonomisk börda som är oförenlig med artikel 49 i EG-fördraget.

- Fjärde invändningen, erkännande av yrkeskvalifikationer

Enligt nederländsk lag skall personalen hos säkerhetsorganisationer skall inneha examen Algemeen Beveiligingsmedewerker (allmän säkerhetsmedarbetare) utfärdad av en nederländsk organisation. Vissa kvalifikationer krävs dessutom av larminstallatörer, utan beaktande av examina från andra medlemsstater. Inga uttryckliga hänvisningar görs till förfaranden för erkännande av examina och kvalifikationer som förvärvats för den ifrågakvarande verksamheten. Den ifrågakvarande lagstiftningen förefaller inte innehålla bestämmelser avseende mekanismer för erkännande av yrkeskvalifikationer på det sätt som föreskrivs i den berörda nationella lagstiftningen. Detta förhållande är oförenligt med gemenskapens regelverk, nämligen direktiv 89/48/EEG och direktiv 92/51/EEG, genom vilka en generell ordning införts för erkännande av yrkeskvalifikationer som förvärvats i en annan medlemsstat.

⁽¹⁾ EGT 1989, L 19, s. 16.

⁽²⁾ EGT 1992, L 209, s. 25.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Labour Court, Dublin av den 14 april 2003 i målet mellan North Western Health Board och Margaret McKenna

(Mål C-191/03)

(2003/C 158/21)

Labour Court, Dublin begär genom beslut av den 14 april 2003, vilket inkom till domstolens kansli den 12 maj 2003, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan North Western Health Board och Margaret McKenna beträffande följande frågor:

1. Omfattas ett sjukledighetssystem vilket jämnställer anställda som drabbats av sjukdom som hänger samman med graviditet med anställda som drabbats av annan sjukdom av tillämpningsområdet för direktiv 76/207 ⁽¹⁾?

2. Om svaret på den första frågan är jakande, hindrar direktiv 76/207 en arbetsgivare från att dra av dagar under vilka en anställd var sjukledig på grund av sjukdom som hänger samman med graviditet från de rättigheter som den anställda har totalt sett enligt det gällande sjukledighetssystemet?
3. Om svaret på den första frågan är jakande, är en arbetsgivare enligt direktiv 76/207 skyldig att särbehandla frånvaro med anledning av sjukdom som hänger samman med graviditet?
4. Omfattas ett sjukledighetssystem vilket gäller anställda som drabbats av sjukdom som hänger samman med graviditet eller annan sjukdom av tillämpningsområdet för artikel 141 i EG-fördraget och direktiv 75/117 (2)?
5. Om svaret på den fjärde frågan är jakande, hindrar artikel 141 i fördraget och direktiv 75/117 en arbetsgivare från att minska en anställds lön efter det att hon varit borta från arbetet en viss tid när frånvaron beror på sjukledighet på grund av sjukdom som hänger samman med graviditet och omständigheterna är sådana att en icke-gravid kvinna eller en man som varit borta från arbetet under samma tidsperiod på grund av sjukdom skulle ha drabbats av samma minskning?

- (1) Rådets direktiv 76/207/EEG av den 9 februari 1976 om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om tillgång till anställning, yrkesutbildning och befordran samt arbetsvillkor (EGT L 39, 14.02.1976, s. 40; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 191).
- (2) Rådets direktiv 75/117/EEG av den 10 februari 1975 om tillnärningen av medlemsstaternas lagar om tillämpningen av principen om lika lön för kvinnor och män (EGT L 45, 19.02.1975, s. 19; svensk specialutgåva, område 13, volym 4, s. 78).

Överklagande, ingivet den 12 maj 2003 av Alcon Inc., tidigare Alcon Universal Ltd, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 5 mars 2003 i mål T-237/01⁽¹⁾: Alcon Inc., tidigare Alcon Universal Ltd mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån)

(Mål C-167/02 P)

(2003/C 158/22)

stansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 5 mars 2003 i mål T-237/01: Alcon Inc., tidigare Alcon Universal Ltd mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån). Klaganden företräds av S. Clark, Solicitor, och C. Morcom QC, med delgivningsadress i Luxemburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva förstainstansrättens dom av den 5 mars 2003 samt ogiltigförklara de omstridda besluten av annulleringsenheten av den 15 december 1999 och av första överklagandenämnden av den 13 juli 2001, samt
- förplikta motparten att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden gör gällande att förstainstansrättens beslut av den 5 mars 2003 är felaktigt i ett flertal avseenden. Förstainstansrätten

- (i) har inte på ett korrekt sätt beaktat alternativt har inte alls beaktat de särskilda krav som ställs i artikel 7.1 d i förordningen (EG) om gemenskapsvarumärken avseende sedvanlig beteckning för varan eller tjänsten i det dagliga språkbruket eller enligt branschens vedertagna handelsbruk,
- (ii) har gjort en felaktig bedömning mot bakgrund av antagandet att förekomst i kataloger eller i annat referensmaterial i sig innebär att kraven i artikel 7.1 d är uppfyllda,
- (iii) felaktigt har beaktat opublicerat material eller material som har visat sig inte ha publicerats inom Europeiska unionen före den 1 april 1996 och har på så vis gjort åtskillnad mellan kraven i artikel 7.1 d och kraven i artikel 50.1 i förordningen. Endast den förra artikeln tillämpas i syfte att ansöka om ogiltigförklaring,
- (iv) har inte tagit hänsyn till beviset på Alcons betydande kontroll av varumärket BSS under en ansevärd tid,
- (v) alternativt felaktigt har tillbakavisat den grund som har anförts å Alcons vägnar att märket BSS har uppnått särskiljningsförmåga som ett resultat av dess användning, vilket innebär att kraven i artikel 51.2 i förordningen är uppfyllda.

(1) EGT C 369, 22.12.2001, s. 13.